

Epäjumalista puhdas sydän

Sana hallussa, sp 24.6.2007

Francis Frangipane: A Heart Without Idols

Kun tulemme ensi kertaa Jeesuksen luokse, hän hyväksyy meidät juuri sellaisina kuin olemme: ongelmineen, synteineen päivineen. Kun meidän tarpeemme tulevat tyydytetyiksi, me kuitenkin vähitellen huomaamme, että Jumala etsii jotakin meidän elämästämme. Hän etsii meistä sydäntä, joka palvoo häntä. Mutta oikeanlainen palvonta on seuraus ja tulosta siitä, että näemme Jumalan sellaisena kuin hän on. Se nousee luonnollisella tavalla sydämeistä, jonka rakkaus on puhdistanut, se nousee kuin suitsutus nousee sellaisesta sydämeistä, joka on puhdas epäjumalista.

Jumala, jonka nimi on Kiivas

Kristus ei itse tuhoa meidän sisimmästämme synnin ja itsekkyyden epäjumalia. Hän mieluummin osoittaa niiden olemassaolon ja pyytää meitä tuhoamaan ne. Tämä saarna koskee siis parannusta. Jos vetäydyt pois tämän äänen ulottuvilta, se vain osoittaa, että tarvitset sielusi puhdistamista. Tosiasiassa puhumme nyt sellaisesta parannuksesta, joka on aika tuntematon niille, jotka vain haluavat anteeksiantoa, mutta eivät tarvitse muuttumista. Me etsimme nyt syväparannusta, sellaista valvovaa ja nöyrää mielen asennetta, joka kieltäytyy sallimasta syntiä tai itsekkyyttä muodostumasta sydämessämme minkäänlaisiksi epäjumalaksi.

Toisesta Mooseksen kirjasta me löydämme Kristuksen kannanoton epäjumaliin:

Varokaa tekemästä mitään liittoa sen maan asukkaiden kanssa, johon olette matkalla. Jos liittoudutte heidän kanssaan, te joudutte heidän pauloihinsa. Repikää maahan heidän alttarinsa, murskatkaa heidän kivipatsaansa ja hakatkaa poikki heidän asera-paalunsa. Älkää kumartako mitään muuta jumalaa, sillä Herra, joka on kiivas Jumala, ei suvaitse muita jumalia rinnallaan. 2.Moos.34:12-14.

Kristuksen luonteeseen voidaan tutustua monelta näkökannalta. Hän on Hyvä Paimen, Pelastaja ja Parantaja. Me ymmärrämme Jumalan luonteen usein kulloisenkin oman tarpeemme pohjalta. Hän on niin säätänyt, sillä hän on itse vastaus tuhanteen erilaiseen tarpeeseemme.

Mutta millä tavalla Jeesus näkee meidät? Hänen silmillään katsottuna seurakunta on morsian: liha hänen lihastaan, luu hänen luustaan (Ef.5:22-32). Hän ei pelastanut meitä sitä varten, että voisimme edelleen elää itsekkäästi - hän on pelastanut meidät itseään varten (Kol.1:16). Tosi pelastus on kihlaus. Hän puhdistaa meitä avioliittoa varten. Hänen näkökulmastaan on epäjumalanpalvelusta, jos toimimme hänestä riippumatta. Sellainen syyttää hänen kiivautensa.

Mikään satunnainen synti ei ole epäjumalanpalvelusta. Epäjumala on jotakin, mikä hallitsee ja orjuuttaa meitä. Joillekin pelko on epäjumala, toisille taas himo, muutamille se voi olla kapinallisuus tai ylpeys. Mikä tahansa mikä meidän sisimmässämme haastaa Jeesuksen omistusoikeuden sydämeemme, tulee hänen viholliseksi ja sellaista vihollista hän vastustaa. Koska hän on mustasukkainen meistä siksi, että olemme hänen morsiamensa, hän

vaatii että tuhoamme nämä väärät jumalat itse.

Yllä olevasta raamatun kohdasta voimme päätellä, että Jeesuksen tahto ei ole, että me jotenkin "varovasti" puramme sydämemme salaiset alttarit niin, että ne eivät vaan särkyisi - ei, vaan hän mielumminkin käskee meitä *repimään maahan* sen, mikä loukkaa häntä. Hän ei halua, että me puramme ylpeyden palkit sydämeistämme mutteri kerrallaan - ei, vaan meidän tulee *murskata* ne kerta kaikkiaan. Kun hän osoittaa meille, että sydämessämme on epäjumala, silloin meidän tulee tuhota se täydellisesti. Me emme voi salaisesti toivoa, että voisimme ehkä joskus ihan vähän kumartaa vielä tuota epäjumalaamme - se on tuhottava.

Saatat luulla, että et palvo mitään epäjumalia. Ethän sinä aamusta toiseen seiso Baalin patsaan edessä ja ylistä sitä jumalanasi. Emme tosiaan palvo muinaisten pakanoiden epäjumalia. Niin kuin olemme tehneet vähän kaikelle tässä nykymaailmassa, olemme tehneet epäjumalanpalveluksestakin oikein sivistynyttä. Paavali puhuu Antikristuksesta, joka ilmestyy lopun aikoina henkilönä:

Hän, Vastustaja, korottaa itsensä kaiken jumalana pidetyn yläpuolelle, asettuu itse istumaan Jumalan temppeliin ja julistaa olevansa Jumala. 2.Tess.2:4.

Missä on Jumalan temppeli maan päällä? Onko se jokin rakennus? Ehkä, mutta missään muussakaan paikassa raamatussa ei Paavali viittaa Jumalan temppeliin muuta kuin puhuessaan seurakunnasta. Vaikka Paavali puhuisikin miehestä, joka istuu valtaistuimella Jerusalemissa, jossakin mielensä pohjalla tuon miehen on täytynyt ensin ajatella "minä olen Jumala".

Ajatelkaamme Antikristuksesta niin kuin apostoli Johannes, joka ei nähnyt häntä vain jonain tulevana hahmona, vaan ennen kaikkea hengellisenä vastustajana, joka halusi ensin väärentää kristillisen uskon ja sitten asettaa sen aidon tilalle (1.Joh.2:18 ja 4:3). Antikristuksen henki on uskonnollinen henki ja ilmaisee itseään siellä, missä se kieltäytyy ottamasta vastaan opetusta tai ojennusta Kristukselta tai keltään muultakaan. *Antikristuksen henki on läsnä seurakunnassa tänä päivänä ja vastustaa Jumalan liikehdintää ja esiintyy itse Jumalana.*

Yksinkertaisesti sanoen Antikristuksen henki on aina siellä, missä joku korottaa itseään Jumalan paikalle. Ymmärrät kai, että Antikristus on paljon ovelampi kuin sellainen, joka yhtäkkiä kuuluttaa koko maailmalle olevansa kaiken Luoja. Meidän maailmamme on aivan liian sivistynyt sellaiseen. Meidän kannattaa etsiä antikristillistä vaikutusta uskonnollisesta perinteestämme: ovatko ne todella syntyneet Kirjoitusten pohjalta vai ihmisten keksiminä? Toisaalta ei tarvitse ajatella perinteitäkään, kun voimme löytää antikristillistä mielenlaatua ihan omasta sydämeistämmekin, meidän lihalliset ajatustottumuksemmehan tuottavat sitä. Onko sinun sydämessäsi jotakin sellaista, mikä vastustaa Jumalaa tai korottaa itsensä Jumalan yläpuolelle ja ottaa Jumalan paikan ihmistemppelissä, esiintyen itse Jumalana? Kaikki mikä sinussa vastustaa Jumalaa, on epäjumalan palvelemista. Tuollainen vastustus voi olla mitä voimallisinkin epäjumala ihmisen sydämessä.

Mutta se väärä jumala, joka tekee meistä Jumalasta riippumattomia, ei ilmaannu yleensä paikalle yksinään. Muinainen Merkurius on nykyään kovilla, kun sen täytyy pysyä samassa tahdissa aikamme Kiihkön ja Kiireen kanssa. Maailma on ottanut verenhimoisuuden muinaisilta Rooman areenoilta ja tuonut sen tähän päivään väkivaltaisina elokuvina. Hedelmällisyyden jumalattaret on tuotu pois Kreikan kukkuloilta ja niistä on tehty seksin epäjumalia teattereihimme ja elokuviimme. Mitä ihmiskunta on saanutkaan aikaan, kun se on tuonut pakanalliset palvontamenot luonnollisilta kukkuloilta ihmisydämen

piilopaikkoihin!

Jos me korotamme rahan, aseman tai seksin tärkeämmäksi kuin Jumalan Sanan, me elämme epäjumalia palvoen. Joka kerta, kun me sisimmässämme antaudumme pelon, katkeruuden tai ylpeyden linnoituksille, me kumarramme pimeyden valtoja. Jokainen tällainen epäjumala tulee murskata, lyödä pirstoiksi ja hävittää sydämemme maisemasta.

"Minä olen Kiivas Jumala!"

Herra, joka on kiivas Jumala, ei suvaitse muita jumalia rinnallaan (2.Moos.34:14). Herra ei sano, että hän on toisinaan kiivas. Hän ilmaisee tässä nimensä, kertoo, että hänen luonteensa on kiivas. Aivan samaan hengenvetoon kuin "Minä olen" hän on "Kiivas Jumala". Hänen rakkautensa ei ole jokin "kosmisen tietoisuuden eteerinen usva". Hänen rakkautensa kohdistuu meihin ja hän on meistä yksilötasolla mustasukkaisen kiinnostunut. *Hän kutsuu lampaitaan nimeltä (Joh.10:3).* Jeesus tuntee sinut nimeltä. Hän rakastaa sinua henkilökohtaisesti. Se tosiasia, että Kristus on meistä mustasukkaisuuteen asti kiinnostunut, huolehtien jokaisesta elämämme puolesta ja varustaen kaikella tarpeellisella ja se, että hän kärsi nöyryyttävän kuoleman ristillä sovittaen syntimme, antaa ymmärtää kuinka suuri hänen rakkautensa meitä kohtaan on. Hän antoi kaiken. Hän ansaitsee kaiken.

Hänen kiivautensa puolestamme on täydellistä. Se ei ole samanlaista kuin inhimillinen mustasukkaisuus: pikkumaista, omistamishaluista ja epäluotettavaa. Ei hän istu taivaassa ja vääntele käsiään ja ihmettele, mitähän me oikein ajattelemme hänestä. Hänen mustasukkaisuutensa on puhdasta rakkautta meitä kohtaan, kun hän haluaa siunata meitä ja antaa täyttymyksen elämällemme hänen kauttaan. Hän ymmärtää meitä, tuntien meidän heikkoutemme, ja *Mustasukkaisen kiihkeästi hän halajaa henkeä, jonka on meihin pannut (Jaak.4:5).* Hänen lupauksensa meille on pitävä: *Minä en sinua jätä, en koskaan sinua hylkää (Hepr.13:5).* Hän kieltäytyy vetämästä rakkauttaan pois. Saatat pitää itseäsi synnintekijänä, mahdottomana rakastaa, mutta vaikka kukaan ei sinusta välittäisi, niin Jeesus kuitenkin välittää.

Hengellisen työni alkuaikoina saatoin silloin tällöin luovuttaa joidenkin henkilöiden kohdalla, jotka vaikuttivat toivottomilta, kun torjuivat Jumalan kokonaan. Kun vuodet kuluivat, saatoin huomata, että nuo samat ihmiset olivatkin tulleet uskoon. Jeesus on uskollinen. Hän rakastaa sinua yksilönä mustasukkaisen kiihkeästi.

Jumala kuitenkin tietää, että jos haluat *kokea* Jumalan rakkauden, on synnin ja itsekkyyden epäjumalat ensin tuhottava. Todistaaksemme aikeemme ja rakkautemme häntä kohtaan, *meidän tulee murskata nämä epäjumalat.* Haluatko olla pyhä? Poista siis synnin ja itsekkyyden epäjumalat sisimmästäsi. Sillä pyhyys asuu vain sielussa, jonka rakkaus on puhdistanut, se nousee kuin suitsutuksen savu sellaisesta sydäimestä, jossa ei ole epäjumalia.

Francis Frangipane

Copyright 2007 Arrow Publications.

Julkaistu luvalla. Francis Frangipane toimii pastorina Yhdysvalloissa, Cedar Rapidsissa, Iowassa. Hänen nettisivujensa osoite on www.frangipane.org